

Het Belgisch zilver

Geen ras is zo bijzonder door de algehele metamorfose die het jonge dier ondergaat in zijn ontwikkeling. De verzilvering is nog steeds het grootste wonder in onze konijnenwereld. Een Belgisch zilver is een geheel zwart konijn (heel belangrijk gegeven voor de totale beoordeling) dat vanaf 6 weken een ander jasje begint aan te trekken.

Jonge Belgisch zilveren die pas het nest verlaten. De verzilvering begint zichtbaar te worden.

Het fenomeen noemen we het verzilveren. De verzilveringsfactor is lichtjes genetisch dominant! Genetisch wordt het Belgisch zilver voorgesteld met de volgende formule: aBCDE P1P2...../ aBC-DEP1P2... . De kleine a betekent dat we te doen hebben met een

Mooie forse en korte voorbenen.

zwart konijn en de P factor staat voor de verzilveringsgraad met dominantie (Engelse en Europese voorstelling van formule).

We verstaan onder verzilveren: het verschijnen van een zilverwitte haartop bij een bepaalde hoeveelheid dekharen en dit gelijkmatig verspreid over het gehele lichaam.

De eerste verzilverde haartoppen verschijnen rond de neus en schouders. Bij de tweede verharings rond de 3 à 4 maanden wordt de verzilvering wat voller om dan definitief te worden bij de derde verharings op 6 à 7 maanden. De Belgisch zilver is een fors dier dat tamelijk gestrekt is, zonder lang of smal te zijn, en breed in bekken. De rammen zijn iets korter dan de voedsters maar mogen niet plomp zijn. De borst is vrij breed waardoor de nek kort toont. Het dier heeft een licht gewelfde ruglijn die eindigt in een mooi langzame afronding van de achterhand.

De staart is middelmatig lang. Als de rug een goede bevezeling heeft en de achterband mooie opgevulde afrondingen in alle richtingen dan heeft men te maken met een dier die een goede lichaamsbouw bezit. Een wam is toegelaten bij de voedsters. Bouwfouten zijn bij deze zilver schering en inslag. We mogen niet vergeten dat dit ras behoort tot de vleesrassen en dat dus de lichaamsbouw essentieel is om dit te kunnen verwezenlijken.

In vooraanzicht is de kop tamelijk krachtig bij de rammen eerder fijn bij de voedsters. In zijaanzicht vrij lang (afgeronde ruitvorm) bij de voedsters iets korter bij de rammen. Héél wat mannelijke dieren tonen een vrij vrouwelijke kopstructuur en dat moet streng bestraft worden.

De oren zijn tamelijk stevig van structuur en inplanting en mooi afgerond op de uiteinden. Iets

door Rudi Pauwels

mindere structuur en vorm bij de voedsters. De lengte is begrepen tussen de 13 en de 14,5 cm. De benen zijn niet te lang en stevig van structuur. Over de beenstructuur bij het Belgisch zilver kan veel gezegd worden want dit is een zeer zwak punt. De benen zijn veelal lang en fijn en dit staat helemaal niet bij de rammen.

Het gewicht is minimum 4 kg en maximum 5 kg bij de rammen en 5,5 kg bij de voedsters. Het mooiste type wordt verkregen rond de 4,5 kg bij rammen en tegen de 5 kg bij de voedsters. Rammen tegen de maximum grens vertonen een plomp type.

Keurmeester Rudi Pauwels geeft tekst en uitleg tijdens de keurmeesterdag 2005.

Het ideale type.

De beharing is zeer dicht ingeplant, soepel en veerkrachtig gepaard aan een lengte van ongeveer 3,5cm. Het is voor een Belgisch zilver zeer belangrijk dat hij ter keuring wordt aangeboden wanneer hij goed doorhaard is. Immers dan komen alle eigenschappen van verzilvering en kleur goed tot hun recht. Een te lange pels doet de haartoppen omplooiën wat een vlekkerige verzilvering tot gevolg heeft.

Grondkleur kan iets sterker aan basis.

Te korte pels zijn even verwerpelijk omdat dit niet staat bij dit ras. Volgens onze standaard moet iets meer dan de helft van de haartoppen verzilverd zijn. Zijn de verzilverde haartoppen onvoldoende aanwezig dan spreekt men van een donkere nuance in het omgekeerde geval spreekt

men van een lichte nuance (meelzakken of Franse zilvers). Het spreekt vanzelf dat de vaststelling van de nuance kan verschillen in beoordeling door een keurmeester. Daarom blijft een geringe afwijking van zowel ietsje rijker dan wel ietsje donker toegestaan mits dit niet ten koste gaat van de gelijkmatigheid. De fokker kan best begrijpen dat hier enige afwijking en tolerantie toegepast wordt. Het beoordelen van de nuance vereist veel oefening en ervaring. De dekkleur wordt gevormd door de glanzende zwarte dekharen en grannen en de verzilverde haartoppen. De verzilverde haartoppen zijn gelijkmatig verdeeld over het ganse lichaam met inbegrip van de kop, oren, benen en staart. Men houdt er rekening mee dat de lange grannen en de snorharen niet verzilverd zijn. De meest Belgische zilvers tonen wat weinig verzilvering op de snuit, wangen en op de uiteinden van de voorbenen. Dat de uiteinden iets donker

zijn kan het gevolg zijn van de iets kortere beharing op deze gedeelten van het lichaam.

De gelijkmatigheid van verzilvering is het allerbelangrijkste onderdeel bij het zilverkonijn.

Omdat we, zoals eerder vermeld, te maken hebben met een zwart konijn moet de dekkleur van de niet verzilverde dekharen zuiver zwart van kleur zijn. De nagels zijn liefst zo donker mogelijk en de oogkleur zeer donkerbruin of ook wel kastanjebruin genoemd.

Bij een Belgisch zilver is de beoordeling van de positie tussen- en grondkleur meestal de oorzaak van het verlies van punten.

De tussenkleur moet bij voorkeur zwart zijn, scherp afgetekend en helder en rein. De grondkleur is blauw tot donkerblauw aan de basis. Een veel voorkomende fout is het fenomeen van het doorlopen tot aan de basis van volledige witte of verzilverde haren. Ook witte pluizen zijn de oorzaak van het declasseren van menig mooi dier. Menig witte pluiz zit verborgen onder de oksels van het konijn. De buikkleur heeft hetzelfde effect als de dekkleur echter iets matter van kleur. De tussenkleur wordt het best beoordeeld juist achter de schouders. Een Belgisch zilver met vrij lichte nuance heeft het moeilijk om een goede tussen en grondkleur te tonen!

Het spreekt van zelf dat een mooi predikaat alleen te halen is wanneer het dier op juiste gewicht zit en de pels in volle rijpheid is en dit gepaard aan een mooie verzorging.

Iets te sterke verzilvering.

Drie verschillende contrasten, waarbij de middelste als ideaal werd bevonden.